

Princezna se zlatou hvězdou na čele

V01 20191101

Král
Lada
Chůva
Kazisvět
Pobočník Kazisvěta
Princ
Kuchař
Kuchtík
Maršálek
Správce
Princezna Florindela
Vévodkyně Glórie
Baletní mistr Hugo
Stráž Kazisvěta
Stráž Kazisvěta
Voják prince Radovana
Babička
Břišní tanečnice
Tanečnice se šaty
Motýl
Amor
Krejčící
Balet
Dvořané
Kuchtíci
Sloužící
Vojáci krále Kazisvěta

1. Hrad

Lada zalévá květiny a zpívá si. Přilétá motýl. Hudba Král přichází ke stolu. Sloužící se mu snaží pomoci.

Král: Já sám Sedá si ke stolu, zatleská a je mu přinesen talíř, na kterém je rajče. Na druhou stranu stolu servírují kuře a ostatní dobroty. **Zase rajče, zase sůl, no to budu zase mrzutej. Kde je má dcera?** *Přichází chůva.*

Chůva: Ale králi milý, sotva jsme ji ustrojili, vyběhla někam do zahrady.

Král: Pěkně strážíš svojí paní, vždyť se jí z toho zalévání můžou udělat mozoly. Čelem vzad. *Král potají ujídá kuře. Přichází Lada a nese květiny.*

Dceruško!

Lada: Tatínku můj drahý.

Král: Co je to dcero za nápady, ruce mít hlínou umazaný?

Chůva: Já ti to říkám od malička, že si máš ruce pěkně mýt! *Chůva bere květiny a dává je do vázy.*

Král: Máš chodit jenom v rukavičkách, nosit klobouk a slunečník.

Lada: Slunečník?

To není pro mě, mám ráda květiny a sad.

Poruč lidem v naší zemi po ránu květy zalévat.

Kdo ráno vidí pěknou růži, nemůže za den smutný být.

Král: Brzy už svému muži budeš moci poradit. *Fanfára*

Lada: Já svému muži? Vždyť ho nemám.

Král: Ale, budeš ho mít.

Dnes velkou čest prokáže nám tvůj nápadník, král Kazisvět.

Je mocný vládce ve své zemi a znám ho už po dlouhá léta.

Lada: Smiluj se, tatínku, nechce se mi vzít za muže Kazisvěta.

Král: Je hodný, dcero, poznáš v krátku, že v manželství se dohodnete.

Chůva: Hodný, to leda ze začátku, když nové koště dobře mete.

Král: Jsi chůvo trochu prostořeká.

Chůva: Princezna se s ním utrápí, já vím, co je to za člověka.

Král: Má v sklepě samé dukáty.

A jaké tam má drahokamy, z té krásy přechází až zrak.

Chůva: Za to je, jen tak mezi námi, škaredý jako opičák.

Král: **Mlč!**

Chůva: **Mlčím.** *Chůva hýbe pusou a dělá, jako že mluví.*

Král: **Chtělas něco?**

Chůva: **Já jen tak.**

Král: **No proto! Pohled', dcero moje, král Kazisvět je...** *Chůva se otáčí zády ke králi a Ladě.*

Chůva: **Opičák!**

Král: **Ven, d'áble zlořečený!** *Chůva se otočí.*

Hled' dcero, on má dukáty a opičák to věru není. *Král odchází*

Chůva: **Tak je osel ušatý.** *Lada se upravuje a chůva jí pomáhá.*

Lada: **Co dělat, chůvo moje milá?**

Chůva: **Já bych vám něco poradila. Nejdříve musíme získat čas.** *Něco si šeptají. Přichází král, usedne na trůn a vedle si sedne Lada. Fanfára – přichází král Kazisvět s družinou a přinášejí dary pro Ladu.*

Kazisvět: **Princezno má krásná, dovolte mi složit k vašim nohám poklad drahocenný. Zlato, stříbro, perly, truhlu drahokamů, vázy z křišťálu, krajky z Bruselu i drahé kožešiny, sošky vyřezané z pravé slonoviny. To vše jsem nakoupit a přivésti vám dal, já Kazisvět šestý, z boží vůle král.** *Lada vstává a prohlíží si dary.*

Lada: **Za ty vzácné dary králi, děkuji vám, nelíbí se mi však, já je nepřijímám!**

Král: **Dceruško, co to říkáš?**

Kazisvět: **Tedy, nechcete se mojí ženou státi!**

Lada: **Nejdřív musel byste mi dát troje krásné šaty. Nejkrásnější na zemi.**

Kazisvět: **Šaty? Dobrá, ušijí je moje švadleny. Jaké chcete?**

Lada: **První šaty at' jsou jako slunce ranní, které nad jezerem září za svítání. Z paprsků a mlhy musí mi je šíti, at' se na nich ještě ranní rosa třpytí.** *Kazisvět pokyne písaři, aby to zapsal*

Druhé šaty ať jsou světlem vyšívané,
jako letní den, když slunce horce plane,
lehoučké jak list, když padá do vody,
ať je nastříhají z letní oblohy. *Kazisvět opět pokyne písaři.*

Třetí šaty, ať jsou jako nebe, když se večer setmí,
ať je nastříhají z teplé noci letní,
lehoučké, jak tóny písňě vzdálené.

Kazisvět: Šaty, které chcete, dám vám udělat
a pak mojí ženou musíte se stát! *Kazisvět udělá své gesto a všichni odchází.*

Lada: Co říkáš, přinese ty šaty? *Lada mluví s chůvou a přechází k truhle.*

Chůva: Já nevím.

Lada: Ale co když přece? *Otvírají truhlu, vyndají plášť a zkouší ho princezně.*

Chůva: Nebojte se, tak už to nějak spravíme. Podívejte se, jak vám padne.

Lada: Co to má být?

Chůva: No, kožíšek.

Lada: Kožíšek a z čeho?

Chůva: To nikdo neuhádne, je šitý z myších kůžiček.

Lada: Kožíšek z myší, to je šití, kolik těch kůží může být? *Chůva podá Ladě misku se špulkama.*

Chůva: Snad tisíc anebo ještě víc. Tady máš jehlu, klubko nití a pomoz mi jej dokončit. *Přichází král a ptá se Lady.*

Král: Co to šiješ?

Lada: Plášť.

Král: Jak je ošklivý.

Lada: Mně se líbí.

Král: Mně se ale protiví
Však budeš mít šaty přesně, jak si chtěla
a zítra si krále vezmeš za manžela.

2. Podhradí

Pobočník Kazisvěta: Rozkaz pro krejčí a všechny dvořeniny.

Kdo ušije nejdřív šaty princezny,
ten dostane zlata tolik, co sám váží.

Jestli do zítřka se šaty nepodaří,
budete všichni kratší o hlavu.

Krejčící, teď máte na vybranou,

bud' to hroudu zlata nebo popravu. *Krejčí a švadleny začínají šít šaty. Hudba*

3. Hrad

Na trůnu sedí král a vedle něho Lada. Přichází Kazisvět a sluhové s ušitými šaty.

Kazisvět: Troje šaty dala jste si šít,
troje šaty hotovy už jsou.

A nyní vám šaty předvedou. *Hudba – sloužící předvádějí šaty. Po 2. šatech.*

Král: No to je nádherné, co říkáš Lado, líbí se ti? *Lada zakroučí hlavou.*

Lada: Ne, měly být jako slunce za letního dne. *Po 3. šatech.*

Král: Já ti nerozumím. Ty modré ti budou slušet nejlépe.

Kazisvět: Chcete přijmout šaty nebo nechcete?

Lada: Nejsou ošklivé. Přece ale nejsou jako noc pod hvězdami.
Nesmíte se prosím zlobit, králi.

Kazisvět: Myslíte, že nesplnil jsem svůj slib?

Princezno, to všechno jsou jen řeči plané,
jen mě urážíte odkládáním svým.

Bud' to ještě zítra svatbu přichystáme,

nebo pozítří vám válku vyhlásím. *Král Kazisvět a sloužící odchází do ležení.*

Král: Lado, Lado, cos to udělala?

Jestli se za něj nevdáš, bude s námi zle.

Lada: Ty mi tedy radíš, abych si ho vzala?

Král: Jinak celá země tě, dcero, prokleje. *Lada a chůva odchází k truhle a král pryč. Chůva obléká Ladě plášť.*

Chůva: Takhle to asi, paní, má být.

Už nebude vám krása vadit, v kožíšku budete ošklivá.

Nepozná vás, kdyby vás hledal, můžete jít kam jen chcete
a všude jako myška šedá v kožíšku šedém proklouznete.

Lada: A co když chtěla bych být zase krásná?

Chůva: To je přece snadné paní má,
vezmete s sebou krásné šaty a kdykoliv je obléknete,
zase z vás bude princezna. *Lada si bere z truhly uzlík s šaty a rychle odchází dolů
do podhradí.*

4. Podhradí

V podhradí je ležení krále Kazisvěta, kde je slavnost. Kazisvět sedí a břišní tanečnice tančí pro jeho potěchu. Hudba – tanec. Přichází Lada s chůvou.

Stráž 1: Kam tak pozdě?

Chůva: Což to dovoleno není?

Do lesa jdem, na koření.

Když je v noci natrhané, tak prospívá nejvíce.

Stráž 2: Pust' je, ať nás neuhrane, jsou to čarodějnice.

Chůva: Sama do světa půjdete mi, nebojíte se?

Lada: Vůbec ne, jen válku přinesla bych zemi.

Takhle Kazisvět odtáhne. Pozdravuj tatínka, že nemusí o mě mít strach.

Chůva: Dejte si pozor na ty šaty, je plno prachu po cestách.

A tady jsou buchtý. Stejně mi žalem pukne srdce
a hlavně si pěkně myjte ruce a všude zdravte starší lidi,
ať vidí, jak jste vychovaná.

Lada: A vyříd' tatínkovi, že to takhle bude lepší

a vyříd', že ho mám moc ráda. *Rozloučí se a Lada přechází na druhou stranu*

5. Podhradí princova zámku *Lada potkává babičku.*

Lada: Dobrý den, babičko, čípak je to zámek?

Babička: No přece prince.

Lada: Jakého?

Babička: No přece našeho.

Lada: No a jaký je ten princ?

Babička: Jaký? Inu náš je, my ho máme rádi. *Lada popojde, potká správce*

Lada: Dobrý den.

Správce: Dobrý den, á to je vzácný host.

Nepřišlas taky na slavnost?

Lada: Jakou slavnost máte tu?

Správce: Však uvidíš, teď je zkouška baletu. *Přichází Hugo s baletkami.*

Hugo: Tak prosím, připravíme se. *Baletky začnou nacvičovat.*

A hop, a hop a probubláme dopředu hezky a výpad na kroasé a zvolna glisé a zvolna na glisé s otočkou. Prosím a gránplié. To není gránplié to je demiplié, grámplié je velké plié. Gránplié a vydržíme, tak prosím.

Zkusíme si to raději hned s hudbou... Hudba – voalá. *Začne hrát hudba a baletky tančí.* Tanec je nejstarší umění, a proto prosím s citem. A hodíme to do figury a pik, pik – póza. Malá piruet pik, pik – bum a raz a dva a bazalé. *Závěr tance – baletky odchází po špičkách ze scény.*

Správce: Ze všech království se sjely všechny krásné dámy.

Tančiti se bude celou noc a celý den.

A náš princ si zvolí mezi princeznami nejkrásnější ze všech krásných princezen.

Lada: A práci by mi v zámku nedali?

Správce: Děvče, na tebe jsme čekali. Copak umíš?

Lada: Tančit.

Správce: Tak s pometlem v síni.

Zeptej se támhle kuchaře, třeba zaměstná tě někde při kuchyni.

Lada: Děkuji. *Lada odchází se zeptat kuchaře.*

Kuchař: Ty bys chtěla být mou pomocnicí?

Děvče ty jsi troufalé,

myslíš, že bys mohla vařit pro krále?

Víš ty vůbec, jaký jazýček má král?

Lada: Vím, červený, jako každý jiný.

Kuchař: Ty seš nějaká smělá.

Lada: Věřte mi, neříkám to bez příčiny,

víte, jaký má jazyk princezna, takovýhle! *Lada vyplázne jazyk.*

Kuchař: Děvče to je neslýchané, kde se v tobě bere smělost taková?

Lada: Nezlobte se na mě věru, princezna má jazyk stejný jako já.

Kuchař: No dobrá, pojd' teď se mnou, musím zpátky do kuchyně. *Odchází do kuchyně.*

6. Kuchyně

Mezi tím kuchtíci v kuchyni vaří a Janek na ně dohlíží. Ochutnává z mísy krém. Přichází kuchař s Ladou.

Kuchař: Tak co s tebou, no k vaření nemohu tě vzít moje drahá.

Lada: Nemůžete a proč?

Kuchař: Inu zdá se mi, že jsi nějaká ušmudlaná, ukaž ruce!

Nu všechna čest a chvála čisté, víš a ten plášť.

Lada: Nelíbí se vám, je čistý jako sklo, sáhněte si.

Kuchař: Bílou rukavici. *Janek podává rukavici a kuchař zkouší čistotu kožíšku*
Čistý, to si mi tedy děvče nelhalo,
to víš i našinec se zmýlit může,
z čeho je ten pláštík?

Lada: Z čeho? No z myší kůže.

Kuchař: Říkáš z myší?

Lada: Ano z myší.

Kuchař: Já tě přijmu, zrovna se to hodí
a nejdřív se s Jankem pustíš do nádobí. *Lada s Jankem utírá nádoby.*

Janek: Já jsem starší kuchtík Janek a jak tobě říkají, jak ty se jmenuješ?

Lada: Nemám žádné jméno, říkej mi, jak chceš.

Janek: Musím přemýšlet o tom trošičku,
a tak budu ti říkat myší kožíšku.

Tu máš zástěru. *Janek podává Ladě zástěru.* Nemáš hlad? *Janek dává Ladě namazaný chleba.*

Lada: Díky, ty si vezmi také, v uzlíku mi zbyly buchty s mákem. *Lada podává Jankovi uzlík s buchtami.*

Janek: Buchty? Zvykl jsem si na jídla vybraná
a jíst buchty mi sprosté připadá.

Lada: Alespoň ochutnej, no ber si bez váhání.

Janek: Myší kožíšku, ach to je pochutnání.

Mohu říci, že v kuchyni zdejší jsem takhle dobrou věc ještě nepoznal
a přitom mám jazyk chlupatější než mnohý princ a mnohý král.

Kuchař: Rychle všechno do pořádku, princ prochází zámkem. *Obrátí se na Janka.*

Vařečku mi podej, princ prochází zámkem.

Lada: Princ sem přijde?

Kuchař: A ty se schovej. *Kuchař posílá Ladu pryč. Na Janka. Tu větší. Na Ladu*
Tak, zalez!

Janek: Rychle, princ už jde.

Princ: Bud' zdrav kuchaři a buďte všichni zdraví.
Když jsem byl malý, tajně do kuchyně chodil jsem.

Kuchař: Pěkně jsme si spolu popovídali.

Princ: A ty jsi mi tajně dával z mísy lízat krém.

Kuchař: Jasný princi, smím-li být tak smělý,
je pravda, že se oženíte brzy? *Lada vykukuje z úkrytu*

Maršálek: Kuchaři, jsi dotěrný a drzý.

Princ: Možná kuchaři, že dnes večer na slavnosti
vyberu si mezi princeznami
svou budoucí ženu a tvou paní.

Kuchař: Ať se vám to dobře podaří,
ať je hodná, ať má vlídná slova,
ať je hezká, ať se honem schová! *Lada se zase schová.*

Správce: Co to říká?

Kuchař: Nic, jen povídám, ať je hezká,
ať zůstane tam, holka bláznivá.

Princ: Kde má zůstat?

Maršálek: Co ten člověk povídá?

Kuchař: Ať je hodná, ať vás věrně miluje, *Lada zase vykukuje.*
ať zůstane tam, ta holka ošklivá.

Maršálek: To je drzost. Půjdeš před soud.

Princ: Jen ho nechte být, inu potřebuje klid. *Lada se schová.*

Správce: Trošičku se mu to motá v hlavě. *Odchází princ s maršálkem a správcem.*

Kuchař: Pojd' sem, ty kvítku zlořečený.

Lada: Pěkně prosím, pane, odpusťte mi.

Kuchař: Odpustit to nejde jen tak rázem, musela ses koukat škvírkou dveří?

Teď si jasný princ myslí, že se ze mě stává starý blázen. *Vrací se maršálek.*

Maršálek: Kuchaři, náš princ tě k sobě volá.

Kuchař: Náš princ a já a copak mi chce?

Maršálek: Nevím, ale jistě je to s tebou zlé. *Maršálek a kuchař odchází. Lada s Jankem sedí u nádobí.*

Janek: Cos to chtěla, Myší kožíšku? Vidět prince?

Lada: Prince? Nevím. Myslím, že je hodný, čestný a spravedlivý.

Janek: Hodný je a všichni přejeme mu, aby k sobě dostal také hodnou ženu.

Lada: A co kdyby hodnou ženu nedostal?

Janek: Z veselého prince, byl by smutný král. *Vrací se kuchař a má na klopeč řád.*

Kuchař: Kuchtíku!

Janek: Ano pane, co má být?

Kuchař: Dívej se, na mě se líp podívej. *Janek si prohlíží kuchaře.*

Janek: Vždyť já si už oči mohu vykukat.

Kuchař: Nevidíš nic? Tady.

Lada: No to je řád.

Kuchař: Ba, řád za to, že vždy vařím chutně, znalecky, udělil mi princ řád zlaté vařečky.

Janek: Krása, až to lidé uvidí.

Kuchař: Víš co, pověsím ho v naší kuchyni.

Lada: No měl byste ho, pane, nosit snad.

Kuchař: Kdepak to by se mi mohl ošoupat. Kam ho jenom dám?

Janek: Pane, pověste ho na erb k vařečkám. *Kuchař pověsí řád na erb.*

Lada: Blahopřeji, mám k vám malou prosbu pane, splňte ji, prosím.

Kuchař: Jen mluv.

Lada: Smím se podívat večer na balet?

Kuchař: Děvče, děvče ty jsi ale troufalé.
Najdou tě a potom bude zle.

Lada: Určitě mě nikdo v zámku nenajde.
Budu v stínu tak, že sám mě ani nepoznáte,
i kdybyste přímo vedle mě stál.

Kuchař: Jdi si, víš, já bych to nedělal. Nemít tak radost z té vařečky zlaté. *Lada odchází a kuchař dává pohledkem kuchtíkovi co ujídá z mísy.*

7. Zámek

*Lada se převléká do šatů. Na zámku začíná slavnost, začíná balet (hudba a tanec).
Během tance prochází princ s maršálkem po sále a představuje se Ladám.*

Maršálek: Nu princí, což se vám žádná nelíbí?

Princ: Bojím se, že budu vždycky osamělý.
Bude ze mě starý a mrzutý král.

Maršálek: Všechny princezny hned by si vás vzít chtěly.

Princ: Kde je ale ta, kterou bych miloval?

Maršálek: Už jste viděl dceru krále z Hyrkányje?
Dovolíte, aby pozdravit vás směla?

Princ: Jak se jmenuje?

Maršálek: Princezna Floryndela. *Princ se ukloní.*

Princ: Bud'te prosím, paní má, v naší zemi vítána.

Floryndela: Díky, je mi velkou ctí, že vy, princí, vítáte mě.

Princ: Povězte, jak líbí se vám zámek náš a naše země?

Floryndela: Nevím nic o vašem zámku, nedívám se na zemi,
okouzlena jsem však zcela...

Princ: Čím?

Floryndela: Vašimi stájemi.

Můj obdiv a úctu mojí vzkazte, prosím, štolbům svým,
krásní koně v stájích stojí a já koním rozumím.

Princ: Děkuji vám za uznání, vyřídím vše, vzácná paní. *Princ odchází
s maršálkem a jdou na schody nahoru.*

Maršálek: Jasný princí, odpust'íte, že se vás ptám, zda princezna Floryndela mohla by se líbit vám?

Princ: Nemohla. Je velmi smělá, jistě jezdí odvážně, svého koně by však měla asi raději než mě.

Maršálek: Viděl jste už mezi hosty vévodkyni Glórii? Známo je, že její otec obrovské jí věno dá. V jeho zemi říkají mu démantový vévoda.

Princ: Nemám zájem o démanty, nestarám se o poklad.

Maršálek: Tak co chcete? *Princ si všimne Lady, která prochází sálem a maršálek jde pro vévodkyni.*

Princ: Najít dívku, kterou bych měl vskutku rád.

Maršálek: Jasný princí, představím vám vévodkyni Glorii.

Princ: Vítám vás. *Princ se pokloní vévodkyni.*

Glorie: Víc neřeknete? Vy jste ale ošklivý, to mi ani neřeknete, že můj vlas je jako zlatý, že mám oči jako dítě, že mám nejkrásnější šaty?

Princ: Proč bych vám měl opakovat co slyšíte ze všech stran.

Glorie: Protože já bych se chtěla nejvíc líbit právě vám. Není ve světě prince, který ruku mou by odmítl. A když já vám řeknu ano?

Princ: Tak já odpovím vám, ne.

Glorie: Já to řeknu tatínkovi, uvidíte, co se stane. *Vévodkyně zadupe vztekle.*

Princ: Vy jste prostě ještě dítě rozmarné a rozhýčkané.

Glorie: Mám truhly démantů, každý princ stojí o ně, přede mnou každý na kolena padá. *Princ pokrčí rameny a vévodkyně odchází.*

Princ: Ta první princezna má ráda aspoň koně, však tahle má jen sebe ráda. *Princ zase uvidí Ladu přilétá Amor a střílí po princí šípy. Princ jde dolů po schodech. (zvuk vystřeleného šípu 3x) Lada prochází kolem kuchaře, který nabízí zákusky hostům.*

Kuchař: Jasná paní, není libo zákusek?

Lada: Děkuji vám, ne není.

Princ: Kuchaři, proč chodíš za tou paní?

Kuchař: Tuze podezřelá se mi zdá,
všiml jsem si, že jí vůbec nechutná,
odvrací se chladně od salátů u pečeně ani nezůstala stát.
Ta divná paní tu zřejmě pohrdá mým uměním, za které nosím řád. *Princ
jde za Ladou.*

Princ: Paní.

Lada: Princí?

Princ: Je to možné, kdo jste?

Lada: To vám říci nemohu a nesmím říci.
Myslete si, že jsem třeba u vás v zámku služebnicí.

Princ: Ne, vy jste se narodila v krásné zemi vzdálené.
Povězte, jak se vám líbí zámek náš a naše země?

Lada: Vaše zem, je překrásná
od hraničních hor a lesů mi tak známá připadá,
jako moje rodná země, jako naše zahrada.

Princ: Vy mi, paní, připadáte jako pohádková víla,
jste líbezná, jste moudrá a ušlechtilá.
Mluvím s vámi, jako kdybych mluvil k bratru rodnému.
Prosím paní, vyslyšte mě, chci si vás vzít za ženu.

Lada: Vždyť vy nevíte nic o mě,
možná bez mé zlaté hvězdy, že mně ani nepoznáte.

Princ: Já vás poznám vždy a všude i bez vaší hvězdy zlaté. *Přichází
maršálek s vojákem.*

Maršálek: Princí?

Voják prince Radovana: Na hranicích naší země v horách zvaný Nový
Svět, objevil se náš soused král Kazisvět.

Princ: Jestli přichází k nám v míru, jako přítel jako host, přivítáme ho.
Pokud přichází jako nepřítel, pak ztrestám jeho nestoudnost. *Maršálek a
voják odchází.*

Princ: Nuže, dáte mi svou ruku?

Lada: Přiznám se vám, milý jste mi, máte srdce upřímné,
a proto mi lehké není říci vám teď svoje ne.

Princ: Vy mě tedy odmítáte, proč jste najednou tak zlá?

Lada: Bojím se, že bych vám princi jen neštěstí přinesla.
Odejdu, blíží se rozednění čas.

Princ: A já mám v srdci tolik zmatku,
zůstaňte, alespoň darujte mi prstýnek ze své ruky na památku.

Lada: Vezměte si, je váš. *Lada dá princi prsten.*

Princ: A já vám zase dám svůj. *Princ dá prsten Ladě.* Neodcházejte, moje milá.

Lada: Ne princi, musíme se rozloučit. *Lada odchází do altánku a princ zpívá Prstýnek něžný...*

8. Altánek

Lada se v altánku zase převléká za Myší kožíšek.

Kuchař: Kde jsi byla holka nezbedná, počkej ty to, ale dostaneš.

Lada: Vždyť jsem byla v zámku.

Kuchař: Mě se zdá, že ne. Nelži!

Lada: Byla.

Kuchař: To bych tě tam musel vidět,
nelži mi už, měla by ses stydět.

Lada: Nemám věru, zač bych se tu styděla,
neviděl jste mě a já vás viděla.

Kuchař: A co jsem dělal?

Lada: Jen jste chodil po slavnosti za tou cizí paní.

Kuchař: No vždyť to bylo k zlosti
nechtěla jíst z jídel ani trošičku,
co bys tomu řekla, Myší kožíšku?

Lada: Třeba před tím hodně večeřela.

Kuchař: Říkám ti, ta ženská byla podezřelá. *Kuchař s Ladou odchází do kuchyně.*

9. Kuchyně

V kuchyni spí Janek.

Kuchař: Janku a co nádobí tady, je nachystané?

Janek: Trošičku jsem zaspal, nezlobte se, pane.

To je hromada, ach páni milí,
to nám včera hosté všechno ušpinili.

Myší kožíšku, no tak to umyjeme. *Janek s Ladou se pustí do nádobí. Kuchař připravuje snídani pro prince. Přichází maršálek.*

Maršálek: Kuchaři, za chvíli přijdou princí pro snídani. Dej si pozor, špatnou náladu princ má. *Kuchař kontroluje polévku, ochutnává ji. Prosí Ladu, aby jí prisolila. Otáčí se na maršálka.*

Kuchař: Polévka je zdá se málo slaná,
hej kuchtičko, přidej do ní trochu soli.

Princ je smutný, srdíčko ho bolí? *Lada solí polévku a spadne jí do ní prsten. (zvuk šplouchnutí) Nemůže ho najít.*

Maršálek: Měl bys ho jen vidět. Sedí v komnatě,
nikdo k němu nesmí, ani přátelé.

Kuchař: To je vina tam té holky proklaté.

Maršálek: Tam té cizinky s hvězdou na čele?

Kuchař: Napřed princí hlavu popletla a pak si zmizí. Osolila jsi jí, slyšíš,
je slaná? *Kuchař se rozzlobí na Ladu a ta uteče. Sloužící odnáší podnos se snídání princí. Maršálek také odchází.*

Kuchař: Děvče ty máš v očích slzy.
Protože tě kárám, tolik tě to mrzí?

Lada: Nemrzí.

Kuchař: Tak vidíš, nemyslím to zle.
Musím, děvče, pořád myslet na prince.
Umřela mu matka, když byl ještě malý.
Ale děvče, copak jsme se rozplakaly.
No, tak víš co? Ted' si vezmeme něco k snědku.

10. Zámek – kuchyně

Princ sedí u stolu a jí polévku, najde prsten. Jsou zde i maršálek a správce.

Princ: Ať sem přijde na chvíli kuchař a s ním všichni, co polévku vařili.

Maršálek odejde pro kuchaře.

Maršálek: Kuchaři, máš jít ihned k princovi.

Kuchař: Co se stalo?

Maršálek: Nevím, princ jen velí, že mám přivést ty co s polévkou, co dělat měli. *Kuchař se otočí na Ladu.*

Kuchař: Běda, běda, tys jí přesolila, bude přesolená!

Maršálek: Ne, to nebude tím.

Kuchař: Ty tu zůstaň! *Zase na Ladu.*

Maršálek: Všichni musí před prince!

Kuchař: Asi chloupek z tvého kožíšku princ našel plavat na polévce. Ano, polévka to byla, nešťastnice, teď to jasně vím, tys to celé zavinila s tím svým pláštěm škaredým.

Maršálek: Odchod! *Všichni kuchař, Lada. Janek a maršálek odcházejí*

Kuchař: Jasný princovi před vámi, váš kuchař se uklání.

Princ: Přivedl si své pomocníky?

Kuchař: Vrchní kuchtič Janek a pak kuchtička tu je.

Princ: Jakpak ta se jmenuje? Neznáš její jméno?

Janek: Já bych vám je princovi řekl?
Ona jméno nemá, a tak říkáme jí Myší kožíšek.

Princ: Jestli pak ne něj slyší.

Janek: Slyší, její kožíšek je opravdu šitý z myší.

Princ: A kdo vařil polévku.

Kuchař: Já.

Princ: A ona při tom byla?

Kuchař: Nebyla, jen jí trochu přisolila.
Jasný princovi, odpusťte jí opravdu je bez viny, nechcete jí přece vyhnat pro ten chloupek jediný.

Princ: Chloupek?

Kuchař: Myší chloupek, co jí do polévky spad.

Maršálek: Je to ale drzý chlap, smím ho principi potrestat?

Princ: Všechno se ti v hlavě plete, raději už odejděte.

Maršálek: Slyšíš, princ tě k čertu posílá. Jděte.

Princ: Zůstane tu ta, co polévku solila. *Kuchař, Janek a maršálek odchází.*

Lada: Jasný principi, tady stojím, nyní vyneste svůj soud.

Princ: Já bych před vámi chtěl, paní, na kolena pokleknout.

Neskrývejte už svou hvězdu, odložte své přestrojení.

Mluvte otevřeně svoje jméno povězte mi.

Do smrti vás budu milovat a ctít. To vám na čest slibuji. *Princ přistoupí k Ladě a sundá jí kápi*

Lada: Já si vás však milý principi nemohu a nesmím vzít i když vás tak miluji. Najdete si jinou ženu bude Vás mít jistě ráda.

Fanfára, přichází maršálek a Lada si zase nasadí kápi.

Maršálek: Král Kazisvět přijel principi, pro princeznu jménem Lada.

Prý tu byla na slavnosti a musí tu ještě být. *Princ si sedne na trůn.*

Princ: Přijmu krále Kazisvěta, chtěl bych si s ním promluvit. *Přichází Kazisvět.*

Kazisvět: Já Kazisvět šestý z boží vůle král a hlava pomazaná, zdraví vznešeného prince Radovana.

Princ: Budte vítán králi, co nám chcete říci.

Kazisvět: Přišel jsem k vám hledat jednu uprchlici.

Vydejte mi Ladu, principi.

Je mou snoubenkou a ženou mou se stane. Jinak... *Kazisvět chytne meč.*

Princ: Chcete vyhrožovat, králi, jak se zdá. *Princ vstane z trůnu a jde ke Kazisvětovi. Lada se přidá.*

Lada: Tou snoubenkou jsem já.

Je to pravda králi, přijal jste můj slib, tady stojím, chcete si mě vzít?

Kazisvět: Kdo jste?

Lada: Lada, králi což mě neznáte?

Kazisvět: Vysmívá se mi to děvče proklaté?

Lada: Nechcete mě tedy?

Kazisvět: Nechci...

Lada: To jsem ráda.

Kazisvět: Kdo jste?

Lada: Jak jsem řekla Lada. *Lada si sundá kápi.*

Kazisvět: Nepoznal jsem vás, byl jsem bláhový, však co tu děláte?

Lada: No co? Myji nádobí.

Nevěříte, můj pán vám to dokáže, zavolejte prosím ihned kuchaře. *Zase si kápi nandá.*

Princ: Zavolejte ihned kuchaře.

Voják: Kuchaři jsi volán před prince! *Voják na schodech volá kuchaře, který zmatkuje, a tak potřebuje popohnat* **Kuchaři jsi volán před prince!** *Přichází kuchař a klaní se princ*

Kazisvět: Nyní se to uvidí. Kdo je to děvče.

Kuchař: No, kdo? Slouží v kuchyni.

Princ: A dobře slouží ti?

Kuchař: Dobře, když je talíř od ní umytý, pěkně čist'oučký je.

Kazisvět: Hlupče! Víš, kdo je ta služka tvá?

Kuchař: Hodné děvče.

Kazisvět: Osle, je to princezna.

Kuchař: Princezna?

Kazisvět: Tak, řekl jsem to právě...

Kuchař: Někomu z nás tu přeskočilo v hlavě, říkám, hodná je, jen trochu ošklivá.

Princ: Mýlíš se můj milý, ne, ošklivá není. *Princ sundává Ladě myší kožíšek.*

Kuchař: Jasná paní milost odpuštění.

Kazisvět: Princezno teď vysmíváte se mi a vy princí jste mi snoubenku mou vzal.

Vraťte jí, sic válkou zničím vaši zemi

já Kazisvět šestý z boží vůle král.

Přivedu sem vojska v plné zbroji pod kopyty koní zhyne vaše zem.

Princ: Mlčte králi, možná jinde se vás bojí, ale tady se vás neleknem!

Princ a Kazisvět šermují, jeho pobočník nemůže vytáhnout meč, a tak se jen dívá. Princ porazí Kazisvěta. Přichází chůva.

Chůva: Milá paní má. *Lada přiběhne k chůvě.*

Co tu hledá tenhle ničema?

Lada: Vyhrožuje válkou, že tu všechno zničí, spálí.

Chůva: V naší zemi už to zkusil, pane bože ti ho hnali.

Lada: Hnali? Kdo?

Chůva: Všichni lidé, čeledíni, nádeníci, inu hnali ho všechen lid.

Hnali ho a zpívali si, ach to byla nálada,

nakonec mu naložili pěkných pár ran na záda. *Kazisvět pozdraví a neohrabaně odchází i s vojáky. Princ se směje.*

Kuchař: Paní milá, pěkně prosím odpusťte mě

Lada: Byl jsi vždycky hodný ke mně, nemám co bych odpouštěla.

Kuchař: Řek jsem, že jste ošklivá.

Odpusťte mi, paní má.

Lada: No mýlil ses trošičku,

ale žes byl ke mně milý, za to udělím ti nyní, rád myšího kožíšku. *Lada dává kuchaři rád myšího kožíšku.*

Kuchař: Děkuji vám paní má, teď budu mít řády dva. *Hudba – písnička láska je... Přilétá Amor a kontroluje situaci. Začíná hostina, přichází král a všichni usednou ke stolu*

Král: Tak buďte všichni šťastni, moje děti milé, co víc si člověk může přát.

Smím si vzít kousek šunky, mám ji strašně rád.

Chůva: Jen si vezměte, teď když máme klid můžete si to dovolit. *Král ochutnává šunku.*

Král: Hm to je šunka, jemně uzená, kdopak ji udil?

Kuchař: Prosím králi, já.

Král: Kuchaři, víš co, já ti tentokráte udělím řád šunky zlaté. *Král pokyne maršálkovi a ten připíná kuchaři řád šunky zlaté a podá kuchaři ruku. Tak a teď všichni, čelem vzad. Všichni se otočí a princ políbí Lada. Hudba a ohňostroj. No tak, a pohádky je konec.*

KONEC

Hudba: princ a Lada tančí (1 sloka), ve 2. sloce se přidají dvořané a po 2. sloce je Ohňostroj a děkovačka

